

ne go učitelj. Več dela, pa manj plačila! Zakaj? Sam Bog si ga vedi! Na opazke, da potrebuje manj, da nima družine, da ne pije, da ne kadi, bi se skoro reklo po domače, da se nima komur odgovarjati, kajti vsaka učiteljica, in naj ima še tako dobro plačo, bi gotovo potrebovala še več, ako bi imela. A ker nima, mora potrpeti ter žrtvovati šoli vse veselje, vso udobnost, zdravje in morda še celo življenje.

Pravijo: učiteljica nima družine. Koliko učiteljic pa mora skrbeti za svojce! In ko bi res bila kakšna, da ne bi imela svojih ljudi, ali je res prisiljena ona, ves čas prisediti k tuji mizi ter spat v tuji postelji? Če si pa pripravi lastno gospodinjstvo, ali ne stane to mnogo? Zamore li sama gospodinjiti in delati, če učiteljuje? Ali ni prisiljena, rediti vsaj še eno osebo? Ali nima tedaj že družine? — Da ne pije, da ne kadi, tak razlog pa je res že preneumen, kajti četrt vina opoludne in četrt zvečer, to gotovo prej koristi nego škoduje ženski. Pa ravno toliko je tudi treznemu možkemu dovolj za zdravje. Kar pa kajenje zadeva, mislim, ni ravno neobhodno potrebno niti možkemu zdravju. Sicer pa moderne dame tudi kade...!

(Zvršetek pride.)

NA OBALI. UTVA. TRST.

Veter ziblje valčke
sinjega morja,
dela kolobarčke,
z njimi se igra.

Galebí otožni
jadrajo brezglasi
po zeleni vodi
varno in počasi.

Jaz ne gledam valčkov,
gledam tvoj nasmeš,
gledam kolobarčke
v tvojih le očeh;

gledam tam ljubezen,
ki brez glasa plove,
v srcu mi bolestnem
nade vzbuja nove.

BODI BLAGOSLOVLJENA!

INDÍJSKA LEGENDA. PO SIENKIEWICZU
POSLOVENIL MARJAN.

Nekoč se je ob svetlejši mesečini globoko zamislil modri in veliki Krišna ter rekel:

»Mislil sem, da je človek najlepša stvar na zemlji — toda prevaril sem se. Glej, opazoval sem cvet lotosov, s katerim se je poigraval nočni vetrec. Koliko je ta lepši od vseh živih bitij; njegovi lističi so se v tem času ravno razprostrli v srebrni mesečini, — in jaz nisem mogel od njega obrniti oči...«

»Nikdo med ljudmi mu ni enak«, ponavljal je vzdihajoč.

Kmalu na to pa je rekel:

»Zakaj neki bi jaz, bog, ne mogel ustvariti v svoji moči bitja, koje bi bilo med ljudmi to, kar je lotos med cveti? Tako, ki bode v veselje ljudem in zemlji. Lotos, preobrazi se v živo devojko in stopi pred me!«

Na mestu je lahko zašumljal val, kakor da bi se ga dotaknila z svojimi krili brzokrila lastavica, noč je postala jasnejša, mesec čarobnejši, slavci so v tem hipu glasneje zapeli, a hitro zopet utihnili. Čudo se je izvršilo, in pred Krišno je stopil Lotos v človeški podobi.

Sam bog se je začudil.

»Bila si dozdej cvet jezerski«, je rekel, »a od sedaj naprej bodi cvet mojih misli, -- govori!«

In devojka je pričela tiho šepetati, kakor šepečejo beli lističi lotosa, kadar jih poljublja poletni vetrec.

»Gospod! spremenil si me v živo bitje; kje mi zapoveš, da odslej prebivam? Spomni se, gospod, da sem drhtela in povešala lističe pri vsakem dihu vetra, dokler sem bila cvetka. Bala sem se, gospod, burnih nalivov in neviht, bala gromov in bliska, bala se tudi vročih solčnih žarkov. Ti si mi dejal, naj postanem veličasten Lotos —